

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. René Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Ladislavy Mentbergerové ve věci

žalobce: **Mgr. Václav V.**, narozený dne xxx
bytem xxx

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o 60 000 Kč,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 1. 12. 2017, č. j. 10 C 625/2014-300,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně **se zrušuje** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na zaplacení částky 60 000 Kč (výrokem ad I/) a uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému na nákladech řízení 2 700 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku (výrokem ad II/).
2. Rozhodoval tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal odstranění platové diskriminace spočívající v tom, že v období od 1. 12. 2012 do 30. 11. 2016 pobíral žalobce o 1 000 Kč na osobním přípatku méně, než jeho kolegyně Mgr. Eliška K., která pracovala pro žalovaného na Policejním prezidiu ČR na stejné pozici právník – referent státní správy a samosprávy. Žalobce byl žalovaným diskriminován z důvodu realizace svobody projevu a svého přesvědčení, jakož i z důvodu věku a pohlaví, neboť jeho jmenovaná kolegyně je výrazně mladší.
3. Soud I. stupně aplikoval zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění (dále jen „zák. práce“), konkr. jeho ustanovení § 16 odst. 1, § 17 a § 131, dále § 10 odst. 1 zák. č. 198/2009 Sb. jakož i § 133a odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), kdy uzavřel, že žalovaný v řízení prokázal, že neporušil zásadu rovného zacházení vůči žalobci. Osobní ohodnocení, které dostala Mgr. K., odpovídalo rozsahu a kvalitě její práce tak jak ji ohodnotili její nadřízení, a nebylo projevem diskriminace vůči žalobci. Rozdíl mezi osobním ohodnocením žalobce a Mgr. K. byl ve výši 1 000 Kč, kdy Mgr. K. měla do 1. 12. 2012 nižší osobní ohodnocení o 2 000 Kč než žalobce. S tímto podstatným odůvodněním soud I. stupně žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

4. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. Právo na jejich náhradu přiznal v řízení úspěšnému žalovanému a vyčíslil je podle vyhl. č. 254/2015 Sb.
5. Rozsudek napadl včasným odvoláním žalobce z důvodů uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o. s. ř. Předně namítal, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, když neprovedl žalobcem navržené důkazy a celou řadu důkazů opomenul, aniž by tento svůj postup zdůvodnil. Jde především o zajištění podkladů žalobcem, ze kterých náhledem do ETR žalobce zjistil, jak jsou na tom s vymáháním pohledávek jeho kolegyně Mgr. K. a JUDr. S.. Žalobce si vytvořil soubor v programu Microsoft Word, ze kterého vyplývá, že ačkoli žalobce dostal v prosinci 2012 výtku od žalovaného (před vánočními svátky s cílem tyto žalobci narušit) pro nevymáhání 12 pohledávek, jmenovaná kolegyně nevymáhala ke dni 4. 1. 2013 celkem 23 pohledávek a jmenovaný kolega nevymáhal pohledávky přidělené v r. 2011. Výtka, která byla žalobci žalovaným doručena, je tedy zcela nedůvodná, nad to byla učiněna formálně neplatně, neboť byla udělena bezprostředním nadřízeným žalobce- Ing. Josefem M. a nikoliv ředitelem Správy logistického zabezpečení Policejního prezidia. Navíc byl žalobce tím, kdo žalovaného (ředitele) upozornil v červenci 2012 na skutečnost, že jeho nadřízený odmítá pohledávky vymáhat. Žalobce dovozuje, že jestliže byl Mgr. K. s účinností od 1. 12. 2012 zvýšen osobní příplatek na 5 000 Kč, zatímco jeho osobní příplatek činil 4 000 Kč, byl žalobce z hlediska platu diskriminován. Navrhl odvolacímu soudu, aby rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
6. Žalovaný se k podanému odvolání vyjádřil tak, že se ztotožňuje se skutkovými závěry soudu I. stupně, jakož i s právním posouzením, a to zejména ve vztahu k prokázání, že žalovaný neporušil zásadu rovného zacházení na pracovišti ve vztahu k žalobci. Navrhl odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.
7. K odvolání žalobce rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 3. 2019, č. j. 62 Co 254/2018 – 391, tak, že rozsudek soudu I. stupně potvrdil (výrokem I/) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 1 500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrokem II/). Odvolací soud shodně se soudem I. stupně uzavřel, že se žalovaný vůči žalobci nedopustil diskriminace a požadavek žalobce na náhradu škody podle § 265 odst. 1 zák. práce tak není důvodný. Odvolací soud jednal v nepřítomnosti žalobce podle § 101 odst. 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř.
8. Na základě žaloby pro zmatečnost podané žalobcem byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, č. j. 62 Co 254/2018-442, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2019 č. j. 62 Co 254/2018 – 391, zrušen s tím, že nedoručením předvolání k odvolacímu jednání byla žalobci odňata možnost jednat před soudem, kdy byl shledán zmatečnostní důvod dle § 229 odst. 3 o. s. ř.
9. K námitce podjatosti vznesené žalobcem bylo rozhodnuto usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 2. 2020, č. j. Nco 8/2020-455, tak, že soudce senátu 62 Co Mgr. René Fischer není vyloučen z projednávání rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 62 Co 254/2018.
10. Odvolatel v podání doručeném odvolacímu soudu dne 11. 5. 2020 upozornil na částečnou kolizi jednání s jednáním nařízeným u Obvodního soudu pro Prahu 1 na den 13. 5. 2020 v 10.00 hod., pro kterou opustí jednací síň dříve. Dále nově *vznesl námitku podjatosti JUDr. Danieľy Sezemské*, neboť se při ústním jednání nekorektními zvuky vyjadřovala k žalobě žalobce ve smyslu, že se žalobou nesouhlasí a žalobu tím před dalšími členy senátu znevažovala a znevěrohodňovala. Dále odvolatel poukázal na skutečnost, že žalovaná nebyla vůbec schopná nejdříve vysvětlit, proč Mgr. Elišce K. zvýšila příplatek nad výši příplatku žalobce. Poukázal v tomto směru na výslech „prvního svědka“, dále na výslech Ing. M. a naposledy na výslech svědka Ing. L., jehož shledává nevěrohodným, neboť uvedl, že si dělal ze žalobce „srandu“. Navrhl odvolacímu soudu, aby si

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

přebral zvukový záznam jeho výpovědi. Naposledy odvolatel ve svém doplnění odvolání namítá, že *bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce*, neboť senát soudu I. stupně nerozhodoval ve správném složení, kdy přisedící JUDr. Pavel Bejšovec rozhodoval mimo rozvrh práce.

11. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by ve věci nařizoval odvolací jednání /§ 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř./ a důkazní řízení podle § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil rozvrhem práce Obvodního soudu pro Prahu 7 pro rok 2014 ve znění změny č. 1 ze dne 3. 3. 2014, změny č. 2 ze dne 31. 3. 2014, změny č. 3 ze dne 20. 6. 2014 a změny č. 4 ze dne 28. 8. 2014, účinným ke dni podání žaloby (29. 9. 2014). Poté dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro konečné rozhodnutí ve věci.
12. Předně žalobce, aniž by to výslovně uvedl, v první řadě uplatnil odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. Podle daného ustanovení lze v odvolání především namítnout, že řízení proběhlo, ačkoli nebyly splněny podmínky, za nichž lze rozhodnout ve věci samé. Odvolatel v tomto směru namítl, že rozhodoval vyloučený přisedící – JUDr. Daniela Sezemská pro její podjatost.
13. Odvolací soud shledal námitku podjatosti rozhodující přisedící – JUDr. Daniely Sezemské bezdůvodnou, a to v průběhu odvolacího jednání nově namítaného důvodu, že hodnotila v průběhu ústního jednání konaného dne 7. 2. 2014 slovy: „Ježiši“ žalobcův požadavek na oslovení svědkem Ing. Josefem M. včetně magisterského titulu, tj. nikoliv pane V., ale pane magistře V. (srov. protokol o jednání ze dne 7. 2. 2017 č. l. 215). Na původních důvodech podjatosti přisedící pro nekorektní zvuky v reakci na žalobu žalobce netrval.
14. Soudcův poměr k věci, resp. poměr přisedícího k věci, může vyplývat především z jeho přímého právního zájmu na projednávané věci, když je sám účastníkem řízení nebo v případě, že by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen na svých právech. Vyloučen je také soudce, který získal o věci poznatky jiným způsobem, než z dokazování při jednání (např. jako svědek vnímal skutečnosti, které jsou předmětem dokazování). Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak nepřátelský. V úvahu by také přicházel vztah ekonomické závislosti. Žádná taková tvrzení nebyla uvedena, ani prokázána. Odvolací soud odkazuje např. na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. 4 Nd 64/2011, v němž se stanoví, že „*vyloučení soudce zákon zakládá na existenci určitého důvodu, vymezeného takovými konkrétně označenými a zjištěnými skutečnostmi, v jejichž světle se jeví soudcova nepodjatost pochybnou. Vylučuje se tím subjektivní pohled na vyloučení soudce.*“ Důvodem pochybností o soudcově nepodjatosti (zde nepodjatosti přisedící) tedy nemohou být okolnosti, které spočívají v jeho případném nevhodném chování, pokud k němu vůbec došlo. Lze uzavřít, že odvolací důvod dle § 205a písm. a) o. s. ř. naplněn ve vztahu k přisedící JUDr. Sezemské, která ve věci rozhodovala, není.
15. Odvolací soud, aniž by se znovu zabýval věcnou správností napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že soud I. stupně řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a to ve smyslu § 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.
16. Podle ustanovení Čl. 38 odst. 1 věty první a druhé Listiny základních práv a svobod, která tvoří součást ústavního pořádku České republiky, „nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci“ a „příslušnost soudu i soudce stanoví zákon“.
17. Podle ustanovení § 36 o. s. ř. v řízení před soudem jedná a rozhoduje senát nebo jediný soudce (samosoudce). Všichni členové senátu jsou si při rozhodování rovni (odst. 1). Rozvrh práce určí, který senát nebo který jediný soudce (samosoudce) věc projedná a rozhodne.
18. Podle ustanovení § 36a odst. 1 písm. a) o. s. ř.: v řízení před okresním soudem ve věcech pracovních jedná a rozhoduje senát.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

19. Podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů: senáty okresního soudu se skládají ze soudce a dvou přísedících.
20. Řízení o nároku na zaplacení osobního příplatku (§ 131 zák. práce), je řízením ve věcech pracovních; v řízení o takových žalobách proto před okresním soudem jako soudem prvního stupně jedná a rozhoduje senát složený ze soudce (předsedy senátu) a dvou přísedících.
21. Podle ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), v rozvrhu práce soudu se zejména: jmenovitě určují soudci tvořící senát, samosoudci, přísedící, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních / písm. a)/; určují soudci, kteří budou zastupovat v jednotlivých odděleních soudce, kteří nemohou věc z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných důvodů stanovených zákonem projednat a rozhodnout /písm. d)/.
22. Z rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 7 pro rok 2014 ve znění změny č. 1 ze dne 3. 3. 2014, změny č. 2 ze dne 31. 3. 2014, změny č. 3 ze dne 20. 6. 2014 a změny č. 4 ze dne 28. 8. 2014, účinného ke dni podání žaloby (29. 9. 2014) – dále jen „rozvrh práce“, je zřejmé, že senát 10 C, jehož předsedkyní byla JUDr. Marie Filippiová, měl přiděleny přísedící: JUDr. Danielu Sezemskou, Ing. Martina Šíru a Jana Fischera. Na str. 22 rozvrhu práce se uvádí: 1. Jednotlivé senáty mohou být obsazovány pouze přísedícími, kteří jsou jednotlivým senátům přiděleny a které jsou uvedeni pro jednotlivé senáty. 2. Předsedové senátů a dozorčí úřednice dohlížejí na to, aby obsazování senátu přísedícími v jednotlivých věcech odpovídalo pravidlům stanoveným rozvrhem práce. 3. Vznikne-li v konkrétní věci potřeba změny v osobě přísedícího ze závažných důvodů nebo nebude-li z těchto závažných důvodů možnost senát v konkrétní věci obsadit tím přísedícím, jenž je na řadě, poté, kdy věc napadla či obživila, obsadí se senát přísedícím určeným pro ten senát (soudní oddělení), které zastupuje předsedu senátu (soudce) v příslušném soudním oddělení. O této skutečnosti (a o konkrétních důvodech, které ke změně v osobě přísedícího vedly) učiní předseda senátu *záznam do spisu* a vedoucí kanceláře tuto skutečnost následně vyznačí v ISASu v rubrice „trvalá poznámka“.
23. V posuzovaném případě soud I. stupně - jak vyplývá z obsahu spisu – věc projednal a rozhodl ve složení předsedkyně senátu JUDr. Marie Filippiová, přísedící JUDr. Daniela Sezemská a JUDr. Pavel Bejšovec – tedy v jiném složení, než je uveden v rozvrhu práce. Spis *neobsahuje žádný záznam*, z něhož by vyplývala konkrétní závažná skutečnost, na základě které byl senát obsazen jiným přísedícím, než Ing. Martinem Šírou či Janem Fischerem.
24. Rozvrh práce u soudu není pouhou normou „interní povahy“ a jeho význam nespočívá jen v určení soudců a přísedících tvořících senát, samosoudců, asistentů soudců, vyšších soudních úředníků a soudních vykonavatelů, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních, ve způsobu rozdělení věcí mezi jednotlivá soudní oddělení nebo v dalších opatřeních učiněných podle ustanovení § 42 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Prostřednictvím rozvrhu práce se ve smyslu ustanovení čl. 38 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 2 o. s. ř. stanoví rovněž příslušnost soudce; znamená to mimo jiné, že spor nebo jinou právní věc smí projednat a rozhodnout (jako „příslušný soudce“) jen soudce (soudci a přísedící tvořící senát nebo samosoudce) určený (k tomu povoláný) v souladu s rozvrhem práce, jinak spor nebo jinou právní věc projednal „nesprávně obsazený“ soud, což představuje též zmatečnost ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř. a jde o porušení ústavního imperativu uvedeného v ustanovení čl. 38 odst. 1 větě první Listiny základních práv a svobod, podle něhož „nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci“. Princip zákonného soudce představuje v demokratickém právním státu jednu ze záruk nezávislého a nestranného rozhodování soudů; jde o její porušení vždy, jestliže věc projedná a rozhodne senát (samosoudce), který k tomu nebyl podle předem daných pravidel povolán (určen) rozvrhem práce, neboť jedině dodržování těchto

principů je způsobilé zabránit libovolnému nebo účelovému obsazení soudu ad hoc a zamezit tak pochybnostem o nezávislém a nestranném rozhodování soudů v občanském soudním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. 21 Cdo 1222/2008, který byl uveřejněn pod č. 79 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2010 sp. zn. 21 Cdo 1316/2008, které bylo uveřejněno pod č. 16 v časopise Soudní judikatura, roč. 2012).

25. Dojde-li (v souladu s rozvrhem práce) k přidělení věci do příslušného soudního oddělení, je tím zároveň napevno postaveno, kdo (který soudce - soudci a kteří přisedící) je zákonným soudcem ve smyslu shora uvedeného ústavního požadavku. Je-li v příslušném soudním oddělení více přisedících, jsou zákonnými soudci *všichni přisedící*, kteří jsou zařazeni rozvrhem práce do tohoto soudního oddělení. Znamená to, že věc může být projednána v senátě složeném ze soudce, který je v příslušném oddělení zařazen, a z kterýchkoli přisedících zařazených v témže soudním oddělení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2009 sp. zn. 21 Cdo 1542/2008, který byl uveřejněn pod č. 5 v časopise Soudní judikatura, roč. 2010).
26. Nesprávně obsazeným soudem ve smyslu ustanovení § 205a písm. a) o. s. ř. je i soud, který o věci rozhodl v jiném složení senátu, než tvoří senát určený (k tomu povoláný) v souladu s rozvrhem práce. Jedná se o vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Soud I. stupně tak pochybil, když nepostupoval při obsazení senátu přisedícími podle rozvrhu práce účinného ke dni 29. 9. 2014; případně postupoval v souladu s rozvrhem práce, avšak nezajistil transparentní záznam do spisu, z něhož by bylo zřejmé, z jakých vážných důvodů tak nemohl učinit a proč povolal k projednání a rozhodnutí přisedícího JUDr. Pavla Bejšovce. Je třeba dovodit, že řízení před soudem I. stupně je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.), přičemž nápravu nelze zjednat v průběhu odvolacího řízení. Je tak založen odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř.
27. Odvolacímu soudu za této procesní situace nezbylo, než rozsudek soudu I. stupně podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušit a věc mu podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátit k dalšímu řízení. **Na soudu I. stupně nyní bude, aby věc znovu projednal, a to tak, že zopakuje celé dosavadní řízení. O žalobním požadavku rozhodne ve správném obsazení senátu (s přihlédnutím k případné personální obměně dané plynutím času reflektované rozvrhem práce).** Poté o důvodnosti žaloby znovu rozhodne, přičemž se vypořádá i s odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání (včetně přednesu při odvolacím jednání konaném dne 13. 5. 2020). V odůvodnění rozsudku uvede, jaké skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, jaký učinil závěr o skutkovém a jak věc posoudil po právní stránce. V novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech odvolacího řízení vč. řízení o žalobě pro zmatečnost (§ 224 odst. 3 o. s. ř. a § 235i odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 13. květen 2020

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.